

theologia platonica

proklo dijadoh

KOJE JE TROJSTVO ŠTO POVEZUJE S OBZIROM NA DOBROTU, MUDROST I LEPOTU, TE KAKVE NAM JE SAŽETOSTI PLATON DOSTAVIO ZA SAGLEDAVANJE ISTOG?

(Knjiga I, glava 25., odeljak 61-63)

Stoga dakle, takvo trojstvo (= dobra, mudrosti, lepote) koje sve ispunjava, zaista ga i nužno kroz sve odvaja i preokreće ispunjenosti onih srođenih, da se poveže u odnosu na pojedinačno, i nije zbog tih istih koji su pojedinačno od srednjih; jer drugo je sredina drugih i sile drugih, te u odnosu na drugačije božansko najusavršenije preokreće.

U odnosu na božansku lepotu, ono što sve drugo i svojstveno vodi, te je uzrok potpunosti i priliva odande, očito mislim na sve, i od Platona je bilo mnogo govoreno, da ne postoji drugo, nego *eros*, koji vazda od nižih bogova, koji su pre njega i jačih rodova i duša, najbolje povezuje prema onom lepom.

S obzirom na pravu božansku mudrost, koju i um upotpunjava saznavajući stvari i duše ostvaruju predmetno-umno (umu shvatljivo) učestovanjem, istina pak i izvodi i pričvršćava bića.

Za pravo dobro ne trebaju saznanja i još delotvornosti onih koji se povežu žurbom, nego zasnovana i jedinstvena ustrojstva i mirovanje. Jer šta nas u odnosu na isto sjedinjava? Šta obustavlja delovanja i kretanja? Šta pak sve prvobitno božansko i neizrecivo (kao) najbolje jedinice uspostavlja? Kako pak ono pojedinačno zasnovano prema dobru, pre samog sebe, u sebi samom opstojava (sedi), a ona posle njega prema uzroku?

Kada bi se u celini govorilo, *vera* bogova je sjedinjena spram neizrecivog dobra, te pak sveukupni rod bogova i dajmona (polubogova) i blaženih duša. Jer ne treba gnostički (saznajno) niti besciljno tražiti ono dobro, nego se istima daje božansko svetlo, te se *posvećuju* i taj se utemeljuje na nedokučivosti i primračnosti prave jedinice. Jer takav rod verujućih, veličanstveniji je od sazajnih delotvornosti, ne samo kod nas, već i kod samih bogova, i po tome se sauzdižu oko jednog jednoizgledajućeg središta svim silama, te rukovode napredovanjima istih.

Ako pak, treba da se odredi prema pojedinačnom, nije mi ista vera onih koji lutaju oko čulnog vlastitim poduhvatima, jer se od njih nauka odvaja i uglavnom od mnogih i istina ovih bivstvujućih, a koja je dakako, vera bogova, koja sasvim prevazilazi saznanje i vrhunce jedinstava povezuje po sebi, sa nižima od prvih. Ne valja takozvane zajedničke zamisli *ennoion* držati sličnim onome što sada proslavlja um umstvene vere, jer unapred svem govoru verujemo i u zajedničke zamisli, već je u tome saznanje krnje i nikako ne stoji isto s obzirom na božansko jedinstvo, te ne potiče samo od vere, već i od umu shvatljive /noeričke/ jedinstvenosti, koja je takode drugorazredna nauka /merodavnost/. Jer um utemeljuje s onu stranu celokupne nauke, one prvobitne istošću i one posle takvih. Opet, ne stoji da ista vera sama bude iskazivana prema delotvornostima, jer i to je mnogoliko i odvajanje od umstvenog putem drugačijosti, te je ukupno kretanje, kretanje onog uz um /noerā/, oko umstvenog /tō noētōn/. Božanska vera treba da pripada jednovidno i smireno, posvećeno utemeljena u izvorima dobrote. Ta niti lepo, niti mudro, niti išta drugo od postojećih nije po punom suštastvu verujuće i pouzdano u svim preplitanjima i remetećim prebacivanjima, te umirenih kretanja, kao što je dobro. Zbog toga je i um prvobitniji od onih delotvornosti uz um /umu-predmetnosti/, drugačijih, i dočekuje se pre delotvornosti jedinstva, i duša umne mnogoobojenosti, te onih koje ne postavljaju sjajne izgleda tako da ih dobro u celini prevazilazi; te mišljenje odlazi ustrčavajući u sebi svojstvenu pripadnost. Dobro, dotle, vazda čeka i nagoni i izniče i žuri poput *ukopanog*; te jedino to od svega pridonešći samo ostaje u obilju.

I šta treba duša da govori? Šta drugo do smrtna i živuća bića, kao što reče Diotima, prevazilazeći u svemu ostale mišljenjem — sam život i biće, želje prirodno dobre, te u svemu tome ima jednu jednokrat nepokretnu /želju/ što neiskazano nosi dobru, a od nekih drugih bi previdela i drugorazredno učinila i obeščastila priredbu.

Evo dakle, ta je ruka u svemu postojećem pouzdana, te od svih suštih ponajviše za verovanje. I kroz to pak, i s obzirom na samo sadržajno i jedinstvo, po teozolima se naziva *verom*, i ne jedino po njima, već ukoliko treba reći misleći, i po Platonu u *Zakonima*, gde se takva vera izdvaja s obzirom na istinu i *eros* /tvoračku ljubav/. Zaboravlja se, dakle, od mnogih koji ovo nisu razabrali, a u to vodi ono kod suprotnosti proizvedenih govorom i odstranjivanja trojstvenosti kod takvih. U poslednjem (Zakonima) on pak jasno govori *kako je neko koji voli laž neverujući, a neverujući je neprijatelj /bez ljubavi/*. Nužno dakle postoji i istinoljubiva vera, ono verujuće usklađeno u ljubavi. Odatle posmatramo i samu istinu i veru i erota u jednoj zajednici istih, dokučujućih samu smislenost /*autō logismō*/. Ako pak odlučuje da se prisetime sauznoseće vrline razlikujućih i dosuđenosti velikog rata unapred tome (kažem da je od tih /stvari/ to što gradu stoji), izrekosmo nešto najviše verujuće, jer je uzrok vera za jedinstva i zajednice i mirna doba, koja se otud potvrđuje. I premda u meni postoji ista takva sila, nje je otpre mnogo više kod samih bogova. Jer i *celopromišljenost* neka božanska i *pravednost* po istome se iskazuje, te *nauka*, a neće li vera kod onih da bude — čitav prostor koji sadrži vrline?

Sve dok ove sa-zahvaćene /stvari/ kazujemo, takve su tri potpunosti božanskog; putem svega što se odvaja preko jačih rodova — do-

bra, mudrosti, lepog — te su pak te tri valjane u potpunosti vodenja, a zatim druge /kad su/ razaslana u sav božanski raspored — vera, istina i ljubav. Sve se kroz to spašava i povezuje sa prvodejstvenim uzrocima, neki kroz pomamljenosti *erosa*, neki kroz božansku filosofiju, a neki kroz teurgijske sile, koje su jače od ukupne ljudske celopromišljenosti i nauke, dok neki nadovezuju ta dobra pomamljenosti na sile iz tajno-dejstvajućih /savršenih/, pročišćenja, te naprosto sve delotvornosti od posednutosti bogom.

DEONICI JEDINICA KOJE SU BLIŽE JEDNOM, JEDNOSTAVNIJE PRILAZE ZASNOVANOSTI, OD DALJIH SLOŽENIJIM

(Knjiga III, glava V, odeljak p. — 124, 125)

Budući da svaki od bogova jeste jedno /ta/, da se preko izvesnih bića učestvuje, a za šta smo kazali da je svako deoništvo isto ili više /to/, koja bi učestvovanja bila od manjih? I koliko je to po gornjoj većini, nije li po potisnutoj manje, ili je obrnuto? Jer neminovno po poređak, /učestvovanje/ pripada jedinicama, kao što i od brojeva gledamo neke bliže početku, neke predašniji i jednostavniji; dok neke složenije i količinom umnožavajuće — /kao one/ po mogućstvu umanjujuće.

Nego, blago nama da se opsetismo brojeva. Jer, ako odatle treba da posmatraš poredak, s obzirom na međusobnost prvobitnih jednosti i napredovanje oko bića poput slika, sasvim je nužno da se u obziru bližim jednosti učestvuje preko suštastva onih jednostavnijih, a da ona /bića koja su/ prvenstvenija, /učestvuju/ preko složenijih. Jer, po prenesenom smislu, učestvovanje će da bude baš to; ono što učestvuje preko prvobitnih uvek je — prvobitno, a preko drugih — drugo. Ta dobro je i ako se prvo u svemu izdvaja i nepomešano je. Najslabiji je neučestvujućem (neposrednom) ono od najjednostavnijeg i koje srasta sa jedinicom, ili ono u mnoštvu višeoblično i mnogovrsnije, te poseduje snage prijateljevanja. Nesumnjivo one sasvim poriču da su jedinice koje učestvuju neminovno bliže jednosti prvobitnijih i jednostavnijih suštastava, te da su preko više spojenih predašniji /jedinice/, one koje s obzirom na snagu umanjuju te oblikuju brojeve množinu. Jer u onim oduzimanjima, u celini pretpostavke, sve će biti po snagama, te ono bliže jednostavi može da prevazilazi opštosti začudujućom jednostavnošću, a uzroci sa postojećih za celovitija bića jesu i jedinstvenijeg vida. Preko svojih snaga slovesnost /smisaoni govor/ doprinosi tako, da je ona koja prebacuje prema prvobitnosti bivstvovanja naprosto. Jer, jednostavniji su po usmerenosti uzroci množitenih /bića/ i uzrokovanja svega prema snazi, od onih (/lacuna Taylori/ posle istih, a ona neznačajna po snazi od onih pre istih), što su po suštastvu više obojeni. Jer ista bi mnogoobojenost ognjišta raznosila i usitnjavala u istoj snazi.

Dalje, i od učestvujućih duša, one koje su postojeće unutar prvobitnosti kao najbožanskije od nevidljivih i večnih tela, nekoje su jednostavne no posle toga i od stvari pribavljene, a nekoje su u isti mah naprosto i od tvarnih i od spojenih /sastojaka/. Jer nebeske duše vladaju jednostavnim telima i po zasnovanosti neveštastvenim i nepromenljivim, a neke su ovladale celinom sastojaka i ujedno se ogrću eterskim /trajnotekim/ odeždama. Prve su u celini večnog jednostavnog suštastva, a druga stvarne propadljivosti i postojanja kroz spajanja prihvaćena od nesličnih. Treće su one koje upravljajući nadahnjuju život svetlolikim vozilima (kožama?), što sa sobom viku veštastvene odežde od prostih sastojaka, i u takve se odliva drugorazredan život. Putem tih sastavljenih, zajedništvo se sa mnogolikim telima i podvrgava se od takvih drugačijem trećerazrednom učestvovanju.

Ako neko odluči da posmatraš umu predmetne raspodele, biće potrebni neki koji su uz celine duša i određeni kao najbožanskiji u svemiru, da se pod njihovom upravom uzvimeš. Takvi su kod onih od jačih rodova, koji preko arhonata /vladika/ poseduju deoništvo u istima, dok su drugi preko delimičnih suštastava, a treći postoje valjano po delimičnim dušama, te koliko od postojećih umanjuju snagu toliko im i deoništvo u istima pripada unapred tima kao mnogoobojenost i mnogosastavljenost.

Ako je taj način učestvovanja baš takav u sveukupnosti postojećih, nesumnjivo je i za bogove nužno da počivaju u posedu jednostavnijih jedinica kao članovi bičevitosti, najobjedinenijih i već otpre iskupljenih. Tako po onome što je najslabiji u odnosu na te, tim se načinom sprovodi deoba i učestvovanje drugih rodova.

O TOME DA JE NADNEBESKI DODIR GRANICA UMSTVENIH I UMU SHODNIH BOGOVA IZ PODSEĆANJA NA SVOJSTVA ISTIH

(Knjiga IV, glava VII, odeljak p. 190-191)

Nakon *nadnebesnog mesta* i samog neba, postoji *podnebeski dodir*. Treba naznačiti da je Jedno ispod onog nebeskog, dočim nije u samom nebesnom sasvim potvrđivo, jer nije nebesni dodir, već podnebesni kako se reklo kod Platona, te da mu je pripadno *ophodjenje* ispod nebesa što je takode jasno iz onog napisanog o istom. Ukoliko to pak suštinski treba podnebeski dodir nebi li proizvelo vrhunac onih umu shodnih, nužno je, ne na granicu umstvenih i umu shodnih bogova, već na ostatak motriti.

Na kraju, otud, isto je prosuđeno od Kraljevstva nebeskog, te se samo sjedinjuje i preko istog obuhvata svedostižnim, te na kraju postojanjem u celini — i mnoštvom umu shodnih i blaženstvom, kako reče Sokrat, *proishodjenjem bogova* (cum evolutio deorum) *theōn diexōdous*, a isti pak ograničenjem jednog nebeskog lanca i kolovodom bogova gore uz ono nebesko. Ta da bi u gozbi i obrocima poznali bogovi, te popunili preko umstvenih dobara, to se upućuju prema ozdravljenjima kod *podnebeskih dodira* i kroz njih se uzvode prema *nebesnim ophodima* (revoluciji nebesnoj). Svakako da usavršeni dodir podnebeskih bogova i prevratnički s obzirom na celinu neba i nadnebesko mesto, rekli bi, nikako ne bi mogao da iskrivi Platonovo razumevanje. Jer bogovi se hrane umstvenim i poljanama i uvidima božanskim, koji su putevodi-

teljski i iznad nebeskog mesta, a ta se hrana popunjava kroz podnebeske dodire: — jer se preko takvih i okretanja neba prekrivaju. Preokrećući se dakle putem podnebeskih dodira, po poretku neba se podređuju vrhunskom mišljenju popunjeni umstvenim dobrima sa prenebeskog mesta.

Jasno je dakle, da je vrhunski umstveno *nadnebesko mesto* NEZNATNO, ono između ravni neba okretanje, a granica pak umstvenom dodir. Jer u svemu je ono što preokreće (pripleće) um, ono što izrasta umstveno, a božanska misao popunjava ono po sredini, dovršavajući preokrete božanstvenih i povezujući prvobitnije pri očitovanju umstvenih ishodenja i zadovoljavajući druge po redu od pravodećih dobara.

ČIME SE TAKAV POREDAK BOGOVA ODLIKUJE PO ONIMA IZ ISTE SREDINE PREMA VRHUNSKIM IMENIMA U ODNOSU NA TAKVE LIKOVE PREDANJA

(Knjiga, IV, glava VIII, odeljak p. 191—192)

Nego, za poredak trojstva takvih znam kada se određenije podsetim. Po nama bi se za isto pitalo, šta je već po sredi da obeležimo sveukupan napredak i umstvenih u umu predmetnih bogova ujedno i nadnebeski vrh, koji smo nazvali prenebesnim s obzirom na položaje srednjeg, i ono prevashodno utihlo, za zadržavanje i nalaženje prekora na čvrstinu (*hypóbasin endeiknýmenoi*). Brzo se, dakle, prema tome odredimo u celini, da je sav taj rod bogova predmetnih umu svezan sa oba vrha, te da učestvuje na uzroku preokretanja, prisustva, javljanja i onih drugih po redu.

I kao što smo sve očinski umstvene i jedinstvene nazvali prema vrhunskim obeležjima (lacuna: sve umstvene tvoračkim nazvali), te kazujemo granične krajnjih celina, neke suštastvo tvorećim i neka nevidljivim uzrocima, a neke izgledotvorećim podlogama; iz vidova tih samih i sredina takvih bogova, pokazimo vladara učvršćenog u središtu istih. Jer sve je u središtu tih rasporeda životvorno i spojeno i posvećeno delujući (teurgijski); dočim vrhovi istih pokazuju sazačela (*synhémata, schiffres*) znakova umstvenih i neizrecivih jedinstava, te nerazgraničavanje preokreće one koji su predmetni umu i povezuje s umstvenima, a to je sredina u smislu samog središta istih u kojoj se zajednički svodi i saučvršćava svekoliki rod bogova.

To je pak razlog krajnosti s obzirom na ono što uznosu iste, te odvajamo one prevashodne od onih nižih (snishodećih), neke pak iznad istih, neke pak ispod istih nazvane.

SAM JE PLATON VEĆ PREDAVAO NAČIN UZNOŠA PREMA UMSTVENOM KOJI SU POSVEĆENI (TEURZI) VEĆ PRUŽILI

(Knjiga IV, glava IX, odeljak p. 192 — 194)

Povodom teškoća koje se javljaju u vezi sa imenima putem kojih smo čineći deobu prosuđivali, (tako je) kako je rečeno. Nadahnuta merodavnost samog Platona bila bi dostojna čudenja u tome, da bi se upućivao po najvišima od tajni u umstvene celine na način uznošenja.

Prvobitno dakle, putem oslobođenih voda, sa izvora i izvorno uzvodeći duše i same bogove (jer će blaženi i od sveispunjavajućih pogleda i u ishodenjima da budu razlikovani, a kod kojih je kao i kod teurga (bogodejstvenika) celokupna spasilačka nada; otud što će da budu blaženi kroz neumrljane jedinice, sveispunjene kroz božanski tragalački uzrok, a pogledi pak i ishodenja, kroz umu predmetne i očinske snage). Po izvorima je to drugo po redu, i preko izvora je odmah do najusavršenijih voda (jer nakon mnogih i razornih mišljenja očituje se dobro prvodejstvenih bogova, odozgo od istih umstvenih i onih koji su umu predmetni bogovi, ono što nam je otkriveno i obasjano, te opšti unapred našim dušama i samim tim bogovima) od tajnoupućenih i dejstvenih prema doumljavajućem rasporedu svih okupljenih. Onde se izdvajaju i posle onih postojećih koji se obuhvataju pomoću istih, te je utoliko i jedinstvo i zajednica tih bogova, kao što se i od nekih najčuvvenijih polaže potpuna istovetnost i nepodeljenost istih, koje je razlaganjem u samim rasuđivanjima nemoguće obuhvatiti.

Činilo bi se da nakon toga Platon govori o granici *obruča* nebeskih ophoda, što nikako nije, jer sam (obruč) nije nebeski, već on pripada podnebeskom. Ponekad se po suštastvu ono nadnebesno odvaja od nebesnog, a po takvima i podnebesko potpada pod kraljevstvo Urana, jer je ili ono prevazilazeće ili ono uzvišavajuće, što dokazuje suvisao poredak. Nakon tako završavajućeg *ophoda* u celini (koji *uznosi do nadnebeskog mesta* i umstvene jedinice umnji, što *se i hrane i zabavljaju* (blagootprpljuju) brižnošću bogova i ispunjavaju se neizrecivim i jedinstvenim dobrima. Jer preko sakupljenih bogova i mimo bogodejstvenika (*theourgois*), uspon je neizrecivih i umstvenih sila, vrhunaravan u svemu umnosnom. Kako su se već tamo povezali (sapiduhvatili) sa prvobitno umstvenim, to Platon nije iskazao govorom (*diá lógon*) jer je neizrecivo i u odnosu na onakve dohvatljivo putem neizrecivog; premda se ponekad i u takvom slučaju smatra da je ono tajanstveno (*he mystiké*) preko poretka istih u odnosu na predmete umovanja i jedinstvo prvodejstvenih uzroka.

Dakle, i za nas važi isti način uspinjanja, a otuda (je) najpouzdaniji način bogodejstvenog uznošenja. Jer kao što su opštosti zarad pripadnih nadležnosti; po izdvojenih, uzašlim načelima, čiji su delovi preslikavani dok se iz celog ušodenja kroz srednja priuzdizanja vršilo hvatanje najjednostavnijih i neizrecivih uzroka. Jer i Platon, koji je predavao o celini duševnosti u takvom (položaju), nakon toga je kazivao i o našim (sopstvenim) prolaženjima. Kao prvo skopčava (spaja) one određavajuće, nakon toga vodi prema bogovima posvećujućeg dejstva, a zatim radi takvih prema onima koji drže na okupu (*eis tous synektikóus*) i koliko više samim umstvenim.

Svakako da Sokrat govori na način odvlačenja za uspon prema umstvenoj lepoti, te na kraju pogadamo kao *blažen prizor* koliko je božansko u pratnji telu i radanju. *Jer je bilo lepo da se to jedanput osvetljeno vidi, kako bismo sa srećnim (blagoroždestvenim) kolom blaženog pogleda i prizora (snimki), koji nas prate posle Diva, sledom iza drugih*

*bogova bili izgledom drugačiji kao i oni što su posvetili posvećenja (usavršenosti), ili oni najblaženiji što zakon govore. Kako negda besmo povezani sa umstvenom lepom? Kroz tajna posvećenja? Ona su, kaže, posvećujuća za najblaženije. Šta je to dakle?, ako nije od svešteno dejstvjućih spajanja s vodama i usavršavanje s njima do lepih upotpunjenja. Za kolike je posvećeno privođenje dobro? Zaređeni su i jasnovideći (myoúmenoí kai eopteúontes) zaista poput neoštećenih i neosetljivih i same razgnevljene (stvari), neoštećene i proste i neuzdrmvne prikaze (phásmata). Ono sa nebeskih ophoda u dušama, svakako je nepovredivo (jer je skupljeno od svih rodova božanskog, a tako je i za naše duše; ono neprekidno (tó synéchon) kao delove obuhvata sve u celini — i ono odvojeno, i ono raznoliko u jedinstvo i najjednostavnije snosi umljenja). Neoštećena i neuzdrhtala ukazanja dušama se naprosto objavljuju, i zbog sakupljenih bogova, odozgo — sa nadnebeskog mesta. Na tamošnjem mestu pojavljuju se spona umstvenih tajnovitosti, te nesaznatljive i neizrecive lepote osobnosti svojstvo pečatija, tón haraktéron. Jer je i zaređenje i jasnoviđenje neizrecivog znamenje čutanja (tēs arrétou sigés esti sýmbolon) i jedinstvo preko tajanstvenih prikazanja u odnosu na umstveno. I, što je od svega najčudesnije, da je sahranjivanje tela bogoradnika zazivajuće izuzev za glavu za ono najtajanstvenije od posvećenja, koje je Platon preuzeo preko istih pokrenutih od bogova. *Jer zaista očišćeni, reče, i nepoznati takvima koje imenujemo do sada pronose telo, i dohvatili smo se tog najblaženstvenijeg zaređenja i jasnoviđenja (preizrecanja), umstvenog svetla prave potpunosti; jer obasjaj nam objavljuje umstveno svetlo očišćeno simbolički (znamenjem). U umstvenom življenju posedujemo sasvim zanemarljivu telesnost, od uzdržanja glave prema mestu van preizabirućih onih tamo tajanstava i umstvenosti što se ispunjava tihovanjem.**

Svakako da smatram da je Platon objavio i trojstvo uzroka koji pouzdano uznose za one slušače koji nisu prisutni (sudelujući) na predavanjima (izlaganjima), stvaralačku ljubav, istinu i veru. Jer šta je ono što spaja s onim lepim nego sazdana ljubav? Gde je *poljana istine* nego na takvome mestu? Šta je sam uzrok zaređenja za neiskazivo negoli *vera*? Jer celina zaređenja nije ni po mišljenju ni preko razlučivanja, već dolazi od jedinstvenih i celokupnih poznanjskih delotvornosti jačeg tihovanja. Jedno je podareno verom, koja počiva na neiskazivom i nepojnatnom (rodu) bogova, celine duša i nas samih.

Preveo sa starogrčkog — Aleksandar M. Petrović

Prema: Proclus, *Théologie Platonicienne* vpl. III — IV, Paris, 1978; 1981 (•Les Belles Lettres par H. D. Safrey et L. G. Westerink)

pisma nekog nezapisanog kao uglavnom naj mudrijeg jovan ital

Haldejci su veoma vični govorima, najosmišljenije duše, te su zapisali one po sebi strujeće stvari bogoslovije, nebili ojačanije ispostavili sveukupnost. Od mnoštva je manjina združenih slogom, koja će ti ukoliko priklanjati mnoge onostrane nemire (žari).

Za iste je Jedno prvobitno, kao što se bogosloveći tražilo i kod Jelina, te više kod onih oko Platona, premda su i ondašnji »varvari« onamo izneli već ranije mnoge ponore čegrsti (*phylarias*; vrtloge), i biće stoga najdostojniji.

I prvobitno, dakle, od onih nazvan, očinski bezdan, sastavljen je od tri trojstva, kako rekoše, da svaki je prvenstveno otac, zatim moć, a treće je pak um, te u prvom trojstvu sve očinsko, u drugom prema moći, a u trećem prema umu. Štaviše, moć je s obzirom na oca umnjosna (*noerá, intelectiva, mislena*), a s obzirom na um umstvena (*noeté, intelligibile, mišljevska*). Preko njih samih, otac je slavljani svešteni oganj (*hierón pyr, sanctum ignum*), i kakvo je umstvo u odnosu na um, kao i kako stoji s obzirom na moć, (tako) je i otac naspram toga. I kao što je prvobitni izvor ono svekoliko umstveno (inteligibilno), trojstvo se beleguje, štaviše, prema onom predmetno-umnom (intelektivnom, umnjosnom) — stvarima za umovanje. Samo je to (trojstvo) spoj obadvoje, kažem onog o čemu se umuje i umstvenosti, koja isjavava po prvenstvu — prvobitnu jungaliju (voljne ideje spojeva, vitloliče), a nakon nje tri jungalije, koje se nazivaju očinskim i nedozvoljivim, te ono (jedno) upravo u onim ponorima iznad njih, a to je prvobitno jungalija u onim jungalijama nakon nje; a baš je to prvo trojstvo u umstvenostima, drugo trojstvo to u umstvenim i umu predmetnim (bićima) ujedno, jer je poput onog koje najviše vodi i skrivenog uzroka.

Izvori nedozvoljivih dele se u tri sveta, ognjeni, eterski, tvarni; a nakon jungalija tih, naznačavaju povezanost njihovu kao odista trojčinu. Kazivali su da su neprizvoljive jungalije stvorile (demijurgizovale) sveukupne jedinice, povezanosti napredaka putem koje bi da se objedinimo mnoštvo, te proizvede (pojetizuje) učvršćivanje bogova. Stoga se posred istih ustanovilo središte, i kroz njega se povezanosti iskazuju. Nakon tih prekrile su tri prvosavršenstva (*teletárchas*) — ognjenu, etersku, tvarnu, koja su nazvali granicom umstvenih i predmetoumnih ujedno, te nicanjem rdavosti postavili, a od svih izvora priveli celovitost najupućenijih, te će jungalije da budu jedino monade (jedinke) koje su isprepevezane, jedinice koje se sa mnoštvom čine rdavim.

Prvosavršeni (*teletárchaí*) istrajno drže mnoštvo, pa su poput nekih krčehih predvoditelja, šireći za one (gornje), stojeći u tome usred samih tih rasporeda. Nakon takvih utemeljuju one očinske izvore i izvore koji su raspoređeni od predmetno-umnog, koje i nazivaju sedam kormilara, a koji će po prvenstvu ustanovljenosti da budu — tri vodstva sveta